

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

**Oratio funebris Magnifico & Nobilissimo Viro Dn. Henrico
Colero, Consuli quondam liberae ac Imperialis Reipublicae
Lubecensis primario**

Bangert, Heinrich

Lubecae, [1641]

VD17 VD17 125:046332X

[urn:nbn:de:gbv:45:1-704681](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:gbv:45:1-704681)

D. O. M. A.

25

Oratio funebris

Magnifico & Nobilissimo
VIRO DN.

HENRICO
COLERO,

Consuli quondam liberæ ac Imperialis
Reipublicæ Lubecensis primario,
habita

in auditorio publico à

M. Henrico Bangerto,
Sch. Lubec. Prorectore.

LUBECÆ,

Typis JOHANNIS MEIERI. 15 $\frac{1}{2}$ pl.

173 Oct: 1662. Lipsie.

N° 2. 11

VIRIS,
Nobilissimis Magnificis Amplissimis & Consul-

CO

SEN

Lib

I

Patr

US

BUS

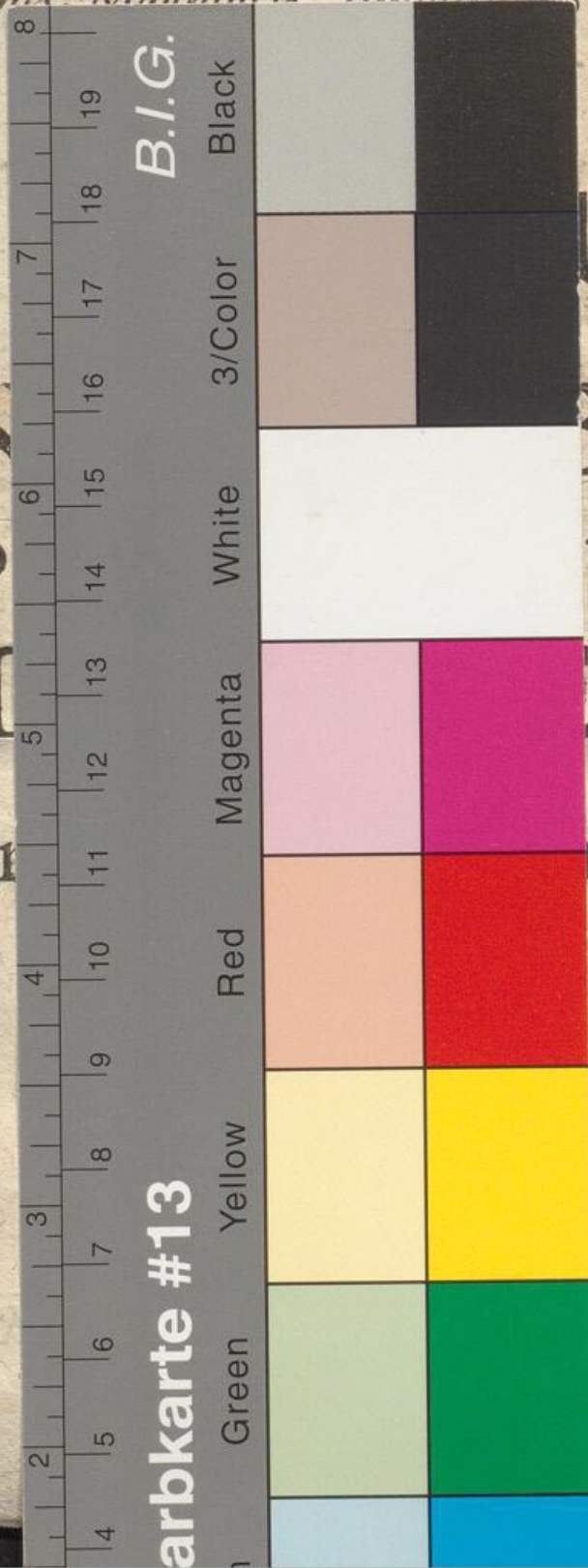
urbis

,

n ho-

nisse.

Nobi-

VIRIS,
Nobilissimis, Magnificis, Amplissimis & Consul-
tissimis,

DOMINIS
CONSULIBUS
&
SENATORIBUS

Liberæ ac imperialis urbis

LUBECÆ,

Patronis meis æternum ho-
norandis

dedico submitte.

Nobi-

Nobilissimi, Magnifici, Amplissimi, Consultissimi
Domini,

SI, qua benevolentia hanc orationem me-
am nuper audistis, eadem illam nunc
suscipietis, non tantum mihi gratula-
bor, sed erit etiam, quare VOBIS maxi-
mas agam gratias. De hoc autem eo mi-
nus dubitare audeo, quod evidentiora vestri erga me fa-
voris signa videre mihi videor; quare etiam factum est,
ut tantò magis in opinione mea de funebri hac lauda-
tione clarissimo vestro nomini inscribenda confirma-
tus fuerim: quò namq; me vertebam, occurrebat aliqua
ratio, quæ id suaderet. Cùm enim ad illum respicerem,
cujus honori dicta est oratio, nemini potius istam deberi
putabam, quàm splendidissimo isti ordini, in quo ipse
tamdiu maximam cum nominis sui dignitate versatus
est, cujus caput tot annos fuit, qui ipsum morientem la-
chrymis profecutus est, & nunc frustra desiderat. Cùm
ad vos me converterem, quibus audientibus eam pro-
nunciavi, attentus iste vester in illa audienda animus
nihil aliud præ se ferre videbatur, quàm velle vos eam,
quam tam honorifica præsentia ornaretis, contra ma-
levolorum oculos etiam autoritate vestra defendere.

) 2

Cum

Cum verò de me ipso cogitarem, idem mihi vita & studiorum meorum rationes persuadebant. Ad quos enim alios rediret prima mea in hac civitate lucubratiuncula, quàm ad illos, sub quorum auspicio illa in lucem prodit? quibus me potius commendarem, quàm istis, qui quos semel in fidem recepere, habent sibi commendatissimos; qui de bonis literis optimè mereri & possunt & volunt: quibus pro schola amplificanda summa cura est atq; sollicitudo? Cum mecum reputo vestrum erga vestros amorem, religio mihi est subdubitare de animo vestro, quo sitis hanc meam oratiunculam recepturi. praeclarè mecum actum putabo, si quo favore me hactenus complexi estis, eodem me deinceps etiam prosequamini. **JEHOVAH**, à quo solo rerum publicarum salus est & incolumitas, sanctissimo suo **VOS** regat numine, corpori sanitatem, animo tribuat sapientiam: conservet urbem in hoc tanto bellorum turbine, quam nunc quingentos annos contra tot malorum agmina, ex gravissimis saepe ereptam calamitatibus, tueri voluit.

Magnificentias & Amplitudines Vestras

animo submisso colens

M. Henricus Bangert.

M. HENRICUS BANGER TUS

Lectori salutem.

SI quando Dei admirandam hujus universi administrationem & in humano genere conservando imperscrutabilem providentiam paulò diligentius apud animum meum reputo, inter cætera sæpe & illud considerare soleo, quod pro infinita suâ sapientiâ omnibus seculis quosdam viros præ reliqua multitudine excellentissimis animi dotibus instructos excitare solitus sit, quibus mundum regeret, id est, quorum operâ mortales ad religionem & virtutem erudiret, eosq; in politica societate contineret. Hos tanquam lampades quasdam clarissimas succendit, ut reliqua turba in mentis caligine versans, in eos intueretur, & itineris in hoc mundi calle superando haberet duces. Non omnes, qui excellentes facti sunt, solo labore tales facti sunt: divinitus quidam supra fortem humanam elevantur. verum est vetus illud: nemo sine labore magnus factus est; sed non minus verum & hoc, neminem solo labore conditionem humanam excessisse. Videas eosdem eodem studio

contendere ad gloriam, altero ad summa perveniente, altero in imo remanente subsellio. Gentiles rei causam quæsiwere in fortunæ lusu, quæ hunc extollat, illum autem conantem a surgere reprimat. In astrorum positu, qui nativitatem alicujus excepit, illã aut emergendi aut latendi causam sitam quidam contenderunt. Dijs hos genitos suspicabantur inter gentes pleriq; quos magnis rebus gestis deos æmulari observabant. At si vera ratio indaganda sit, aut sola, aut præcipua invenietur singularis Dei providentia, quæ vult, ut omni ævo quidam excellent, quiq; non tantum supra conditionem mortalis naturæ sapiant, sed etiam rebus præclarè gestis cæteros mortales longis parasangis post se relinquant. Id exemplis confirmarem, si res postulare videretur, & ratio instituti permetteret. Qui tamen illa desiderat, eat in historiam sacram veteris & novi fœderis: contempletur animo duas illas insignes respublicas, Græcam & Romanam, & singulis seculis in ecclesiæ hierarchia & politiarum administrationibus semper aliquos ita eminuisse liquidò deprehendet, ut non de communi luto præcordia ipsis finxisse Titan credi possit.

Num his accensendus sit vir magnificus & nobilissimus HENRICUS COLERUS, consul quondam hujus reipublicæ optimus, nemo, credo, ambi-

ambi-

ambiget, qui de rebus ejus gestis sine livore & invidia
judicare non subterfugit. Oculis ille nostris ereptus
est, cum fatis suis satisfaciens ad multos abiit, non ta-
men animis & cogitationibus. Scilicet crescit post fu-
nera virtus, cum primis illa, quæ etiam in vita omni
invidia major fuit, & tanta, ut plures, qui eam mira-
rentur, quàm qui imitari possent, haberet. Ut itidem
sapientes in mortuis suis lugendis consilio prudètiaq;
præripiunt, quod allatura erat ipsa diuturnitas, quæ
maximos luctus vetustate tollit, nec expectant tem-
poris medicinam, quam repræsentare ratione pos-
sunt: sic non una vice, primo isto luctus tempore,
satis se illo humanitatis officio perfunctos putant,
sed virorum, quos ob virtutem & præclara merita
charos habuerant, memoriam sempiternam conser-
vant. Circa nascentis christianæ ecclesiæ initia
tam illi, qui Christo nomen dederant, quàm qui
adhuc idola sua sequebantur, tam religiosa jura
mortuis suis tribuebant, ut munernm & epularum ad
sepulchra ipsorum oblatione memoriam eorum
subinde renovarent.

Quod igitur nec nobis tanti viri memoria ex-
ciderit, quamvis nunc aliquid temporis ab ejus mor-
te intercesserit, id nemo prudens alii rei tribuet,
quàm nostræ erga piè defunctum & meritis in patri-
am

am clarissimum virum pietati & debito officio; præ-
fertim si & illud consideret, quod memoria iusti
semper, idq; non in futuro tantum, sed & in hoc
seculo, in benedictione manere debeat: deinde, quod
non nostrâ aliquâ negligentia istud officium præ-
termisissum sit, sed *clarissimi viri Johannis Kirchman-
ni*, valetudine adversâ & morte præpeditum, qui &
propter consuetudinem, qua solebat bene meritos
dignis ornare laudibus, & ob amicitiam, quam cum
DN. CONSULE coluerat singularem, illud ei præ-
stiturus erat. Ne igitur virtus sua laude careat, & ut il-
lorum, quos in vita reliquit charissimos, desiderio &
petitioni satisfiat, **COLERO CONSULI** ora-
tione brevi parentare cras hora nona in auditorio
Cathariniano constituimus. Qui vivum **COLE-
RUM** propter insignem virtutem amastis, & ob
præclara in hanc rem publicam merita venerati estis,
adeste quæso ad horam dictam frequentes, & in me-
moria parentis patriæ honoranda eo studio certatim
confluite, quo semper, dum viveret, ultro eum pro-
secuti estis: sic enim & virtus suo non defraudabitur
encomio, & vos, quo animo erga optimè meritos,
etiam post fata ipsorum, sitis, illustri argumento do-
cebitis.

Dabam è museo IV. Id. Jan. anno M. DC. XLIV.